

Un tomb per Itàlia

On el bluff esdevé inútil...

(Del nostre enviat especial BRUNO MARINONI)

Bolònia, novembre

La pressa d'Adua servi com a excitant, no hi ha dubte. Però ha durat poc. A penes els italians han donat una ullada al mapa d'Abissínia han hagut de convencer-se que no calia alegrar-se massa per aquesta victòria. Adua dista de la frontera etíope 400 quilòmetres. Els negres, per ordre del Negus, es retiren 30 quilòmetres més de la frontera ja abans de començar les hostilitats; d'aquí es dedueix que un exèrcit a la moderna — amb avions, tancs, canons, etc. — després de vuit mesos de preparació contra un poble semi-bàrbar, en un mes d'ofensiva ha avançat deu quilòmetres! Fins per als nacionalistes més borratxos és massa poc. I encara més quan se sap que aquelles famoses batalles d'Adua i Axum foren tingudes amb bandes de negres armades primitivament. Tot això a Itàlia es comprèn amb retard, però es comprèn. I a l'excitació dels primers moments succeïx una psicosis, gairebé el pànic.

Sense saber-ho els anglesos han cooperat molt en aquest estat d'esperit, car en veure que una nació europea s'oposava a les "legítimes" aspiracions italianes, s'han sentit locals en el seu amor propi. Així que es comprèn que Anglaterra interpretava el pensament dels Estats que a Ginebra condemnaren l'agressor, l'entusiasme nacionalista se'n anà per terra... I la rapidesa d'aquest procés és deguda a l'història nacionalista creat per catorze anys de règim.

Després d'haver sentit explicar a Milà i Torí com va anar aquella mobilització, preguntat al cambre que em serveix en el restaurant on prene els pastissos de Bolònia, com va passar aquell dia, i ell, després d'haver esgudat al voltant seu, em fa l'ullet i em diu:

— Però — observo jo — eren tots disposats a combatre i morir...

— No hi ha en tota Itàlia un sol home que cregui que aquells deu milions puguin ésser llançats contra Anglaterra i tampoc contra Abissínia. Sobretot si es té en compte que quasi la majoria d'aquells deu milions eren dones i nens.

— I quina impressió en vaureu?

— De primer, la cosa semblava trágica, perquè era trágica l'hora dels destins d'Itàlia.

Tal com parla aquest cambre, així parla tothom. Per tot arreu s'observa desil·lusió.

Es sabut que els Governos feixistes necessiten enemics per a preparar la guerra i per a fer-la després. El feixisme italià no ha sabut crear-se un enemic; ha predit sempre la guerra, però sense "precaució" contra qui li pensava fer. Durant els catorze anys de govern mussoliní Itàlia s'ha ballat amb tothom: amb Alemanya, amb Àustria, amb França, amb Iugoslàvia, amb Txecoslovàquia, amb Romania... Però un veritable enemic, un enemic "secular" — com ho era Àustria abans de la guerra — encara no se l'ha sabut crear. I és que Itàlia no té enemics naturals, i sense el feixisme hauria pogut viure feliç i en pau, sense anar-se a trencar el coll a Abissínia.

Però no solament se'n va a cercar desgrícies a l'Àfrica, sinó que adhuc s'enemista amb la seva més gran amiga: Anglaterra!

Els més il·lustrats recorden amb gratitud que Anglaterra ja havia ajudat Itàlia abans de la unitat nacional, així sense comptar ajuts d'armes i la fraternitat d'armes més recent. En poques paraules: Anglaterra, tota a canvi, acobria Itàlia, no servia, encara que la Premiata feixista esquisti tot el seu verí. Sobretot no servia per als sicilians, que essent veïns de Malta han mantingut sempre excel·lents relacions amb els anglesos. Però hi ha també els interessos econòmics: el comerç de fruita que floria entre Itàlia i Anglaterra és ara completament destruït. Els comerciants de taronges i llimones, tant si vivien a Londres com a Itàlia, eren tots molt feixistes i fidels al règim. Però el feixisme ha estroncat de sobte llurs guanys, i de sobte han esdevingut ferocament antifeixistes. Una gran part d'aquests negociançants s'han arruinat i molts es repatrien. Dies tristes es preparen per a Sicília quan les sancions impedeixin l'exportació de les seves taronges i llimones.

El Govern — sempre disposat al bluff — respon:

— Jo ho compré!

Molt bé aquest G.

Diners? — convicte entusiasmes del Govern.

— Jo ho compré!

Molt bé aquest G.

Diners? — convicte entusiasmes del Govern.

— Jo ho compré!

Molt bé aquest G.

Diners? — convicte entusiasmes del Govern.

— Jo ho compré!

Molt bé aquest G.

Diners? — convicte entusiasmes del Govern.

— Jo ho compré!

Molt bé aquest G.

Diners? — convicte entusiasmes del Govern.

— Jo ho compré!

Molt bé aquest G.

Diners? — convicte entusiasmes del Govern.

— Jo ho compré!

Molt bé aquest G.

Diners? — convicte entusiasmes del Govern.

— Jo ho compré!

no es parlava de res més que de transformacions socials, de "veritable socialisme". La cosa anà tan lluny que els jerarques hagueren d'intervir i desmentir el "duce". Així originà un malententament. Fou aleshores que començà a parlar-se de guerra... Però, amb motiu de l'aniversari de la marxa sobre Roma, Mussolini ha engegat un altre discurs de tòn "bolkevics". Mal simpàtic! Quan el "duce" sent la necessitat de tornar a aquestes coses, vol dir que és amenaçat d'un greu perill.

— O el feixisme serà corporatiu, o no serà!

Tot això ho han comprès els joves feixistes, i per això Mussolini els donà la guerra. Però la guerra és en ella mateixa subversiva de tota l'economia. La guerra reclama del poble, no solament sacrificis de sang, sinó també econòmics, que afecten tota la nació. Per comprar un botó de pa cal fer vuit o deu hores de cua. I així tota l'ortòxia que exalta romànticament la guerra es trenca, perquè la fam no és ni bella ni heroica! Les parades militars poden impressionar les dones que s'enamoren dels uniformes; però a la primera cançona tot se'n va a rodar. No resta res de romàntic! Els qui volien la guerra s'adonen de llur error. I veu ací que Mussolini treu altra vegada a la llum el seu corporativisme revolucionari. Amb això el "duce" sem-

bla dir als descontents: "No cal que feu cap revolució; ja us en fareu una jo mateix. No heu de fer més que obeir-me."

El 1919, quan el "duce" fundà els feixos, havia promès molt més.

Donats aquests antecedents, és difícil que el nou bluff pugui tenir èxit. Si la guerra dura, es desenrotllaran les tendències antifeixistes dins Itàlia.

Ha estat dissolta la pseudo-organització d'esquerra acobillada per l'ex-diputat socialista Rigola, prohibida la revista "Problemi del Lavoro" i la seu social ocupada per l'O. V. R. A. (la "txeca" italiana) i detinguts diversos adherents.

Figureu-vos que a la fàbrica lombarda Redoella fou ordenat de fabricar alguns centenars de canons; però quan les naus angleses aparegueren a la Mediterrània hom rebé l'ordre d'aturar els canons i de fer amb el seu acer fos llamines per a cuirassats! "Fare e disfare, è tutto un lavorare", diu un proverb italià. Però els industrials diuen que tot això costa diners i ocasiona pèrdues enormes. Si tota aquesta gent es posa contra el règim feixista en pocs mesos. Però la incomprensió i la ineptitud política de la burgesia italiana és tal que passarà molt de temps abans no es decideixi.

BRUNO MARINONI

La caravana dels consols italians de l'interior d'Etiòpia, camí d'Addis Abeba, on prengueren el tren que havia de dur-los a Djibouti per a reintegrar-los a llur país (Foto Keystone)

Un tribunal d'oposicions al Magisteri es venia les places

Hi ha complicats gestors de la CEDA i un capellà

Ho llegim a "Diario de Madrid": "Zamora. — Hace varios días han dado comienzo los ejercicios de los cursillos especiales del Magisterio, y al propio tiempo, se ha constituido el Tribunal para juzgar a los alumnos que aspiran al ingreso. Este último Tribunal estaba presidido por don Marcelino Escudero Lera, profesor de la Normal, que hace tiempo desempeñó la Alcaldía de la capital y la Dirección del centro docente a que pertenece.

Al iniciarse los ejercicios comenzó a rumorearse que las plazas que se ventaban estaban comprometidas, afirmándose que se había tramado un negocio sobre la base de la venta de dichas plazas. Entre los alumnos figuraba uno, llamado Manuel Martín Martín, de veinticuatro años, natural de uno de los pueblos de la provincia, el cual puso en antecedentes a la policía que en un momento llamado José Rodríguez Pérez le había prometido una plaza mediante la entrega de 5.000 pesetas. El cursillista presentó la oportuna denuncia por si se trataba de una simple estafa o si, por el contrario, se derivaba alguna responsabilidad para los miembros del Tribunal.

A tal efecto, se montó el oportuno servicio policíaco por un agente que había sido destinado recientemente a Zamora, y era, por tanto, desconocido a la población. Se fingió tío del denunciante y entró en negociaciones con el sujeto citado para la compra de una de las plazas. En sus conversaciones con el presunto estafador conoció el agente de policía detalles que sirvieron para ir desentrañando este escandaloso asunto.

La justicia

L'altre dia va celebrar-se un consell de guerra contra Joan Clua Busquets i Joan Piquer Muntanya, acusats d'un delicte de rebel·lió, el 6 d'octubre. Foren condemnats a reclusió perpètua.

El mateix dia, al Tribunal d'Urgència, foren absolts sis individus acusats amb a sabotajadors de tramvies.

TOS
TISANA PECTORAL
DAVID

La justícia

L'altre dia va celebrar-se un consell de guerra contra Joan Clua Busquets i Joan Piquer Muntanya, acusats d'un delicte de rebel·lió, el 6 d'octubre. Foren condemnats a reclusió perpètua.

El mateix dia, al Tribunal d'Urgència, foren absolts sis individus acusats amb a sabotajadors de tramvies.

La justícia

L'altre dia va celebrar-se un consell de guerra contra Joan Clua Busquets i Joan Piquer Muntanya, acusats d'un delicte de rebel·lió, el 6 d'octubre. Foren condemnats a reclusió perpètua.

El mateix dia, al Tribunal d'Urgència, foren absolts sis individus acusats amb a sabotajadors de tramvies.

La justícia

Les coses que passen

Si que donen exemple!

Després que el diari "Ya", de la CEDA, publica sempre el que li dóna la gana com si no hi hagués censura, i fa el que vol, ara s'ha comprovat que "El Debate" fa el mateix.

La Oficina de Censura va donar la nota següent:

"Por haber publicado una información sin que el texto hubiese sido sometido a la previa autorización de la censura, ha sido sancionado con una multa de 500 pesetas el periódico 'El Debate'."

"La Libertad" ho comentava així:

"La cosa no es grave, ¿no?"

Porque resulta que mientras "La Libertad" — "los marxistas", "los separatistas", "los revolucionarios de Asturias", etc. — se somete obedientemente a la disciplina que el censor nos impone, es "El Debate", diario inspirado por el señor Herrera, órgano de la CEDA, botafuero del señor Gil Robles, el que se la salta a la torera.

El periodista Teodosio Mendive, condemnat

Fa algun temps tingué loc a Bilbao una vista contra el senyor Teodosio Mendive, director interí de "El Liberal" de Bilbao, per la reproducció d'un article publicat en "El Socialista" de Madrid, en el qual s'al·ludien certs incidents ocorreguts a la caserna de Basurto, de la capital biscaïna.

En l'esmentada causa es condemnava el senyor Mendive a vuit mesos de presó i fou elevat recurs al Tribunal Suprem, el qual ha confirmat la sentència.

Ara s'ha presentat manament del jutge militar perquè el senyor Mendive passés a la seva disposició, però no ha pogut realitzar-se perquè el senyor Mendive es troba exiliat a França.

La policia se hizo eco de dicho rumor y comprobó la existencia de dicho recibo, del que se apoderó, y aunque desconocemos los términos exactos en que está redactado el mismo, podemos asegurar que en ese documento se daba cuenta de que se recibían dos mil pesetas en calidad de depósito. El sacerdote don Augusto Paz y Paz — que es hermano político del presidente del Tribunal — decía que mediante rescuía obtener plaza, para María Genicio Pérez y Dorothea Nicolás Esteve. En caso de no obtener plaza devolviera las pesetas.

Tan pronto se tuvo conocimiento de esto el sacerdote fué detenido e incommunicado, siendo puesto a disposición del juez instructor.

Continuaron las diligencias. Se supo que las señoras citadas visitaron además al presidente del Tribunal, el cual las facilitó una nota, que les dictó, conteniendo el tema que el mismo habría de preguntarle en el segundo ejercicio. Esa nota ha sido unida al sumario.

Se da el caso curioso de que el presidente del Tribunal promovió un acto conciliatorio, hace días, contra el director de "Heraldo de Zamora", precursor de una querrela por supuestas calumnias. El acto está anunciado para el lunes, suponiéndose que quedará sin efecto en vista de que el supuesto querrelante se encuentra en la cárcel acusado gravemente.

"Lugo. — Se han practicado varias detenciones que han causado gran sensación por ser personas conocidas en esta ciudad, a las que se supone complicadas en el escandaloso asunto de la venta de plazas del Magisterio.

Entre los detenidos figura el gestor municipal de la Ceda don José Ferrero, que se encuentra en la cárcel, en unión de los camareros Redondo y Perera, que fueron detenidos ayer.

También se dice que están detenidos en la Comisaría de Vigilancia el secretario del Tribunal de los cursillos y el secretario de un Ayuntamiento del partido judicial de Lugo."

Nosaltres passarem damunt el cadàver putrefacte de la Deessa Llibertat.

Mussolini (1923-1935)

Geni del Tigré, escolteu: Vosaltres sabeu que allà on flameja la bandera d'Itàlia hi ha la llibertat.

(Proclama del general Di Bono, 20 d'octubre de 1935)

TEATRE

Una reacció que s'imposa

Per a quan, l'autonomia teatral?

Durant la setmana passada el món teatral barceloní ha estat un xic revolucionari. L'espurna que va encendre la revolució va saltar de l'escenari del teatre Còmic. Entre els basadors dels teatres frívols, de tant en tant, sorgeixen també certs drames. I el d'ara, malgrat hagi ja tirat per rars anys tranquils, té una importància sistemàtica.

En el fons, es tracta de saber fins quan els barcelonins dependran, teatralment, de Madrid. Dependència molt més lamentable, car aparentment sembla descansar damunt el lliure albir del públic, mentre les altres dependències s'exerceixen en la coerció oficial.

Aquest no és ja el problema del teatre català. És el problema de tot el teatre barceloní, regit pels interessos madrilenys i feu d'aquests interessos. És el problema — molt més sensible — d'uns quants empresaris locals, completament despersonalitzats, que només estan atents per a saber on bufa el vent de Madrid, amb un menyspreu evidentíssim pels autors i actors indígenes, i de retop, pel públic, que és el qui paga.

I consti que aquest no és cap problema artificial, originat per una extrèmada susceptibilitat nacionalista. Es tracta, simplement, de saber si és que tenen o no dret a la vida els nostres artistes, els nostres músics, els nostres lírics, preferits per les empreses barcelonines, mentre aquestes no disposen de prou esquema per a doblegar-la davant dels forasters.

A qualsevol país mediocrement organitzat, una situació així provocaria unes disposicions oficials encaminades a protegir els treballadors teatrals autòctons. Aquí, ni ens queda el consol de queixar-nos, de por que ens diguin separatistes.

I voler garantir els drets dels treballadors de casa no és separatisme ni res que s'hi assembli. És un moviment d'aquest elemental esperit de defensa, que qualsevol diria que ja comença a fallar en els catalans.

Ja sabem, per endavant, el que sems respondrà des dels llocs interessats en que aquest estat de coses perduri. Se'n dirà: "El públic no s'entreté a distingir d'origens ni de filiacions. Va, simplement, allí on el diverteixen".

Això no és veritat. El públic accepta el que li dóna. En el teatre s'ha fet la prova cinquanta mil vegades. Tothom estava convençut que el públic volia tal cosa. Però heus ací que ve un empresari audaç, i es fa ric precisament donant al públic la cosa més oposada a aquella que tothom s'entestava a dir que el públic volia.

El públic vol — diuen — aquest estímul de grolleries que en general és la revista frívola "made in Madrid". (Hi deu haver excepcions, segurament. Però, all, als "provincians" no

ens arriben). Dient que el públic vol això... Però el públic barceloní, en altres temps, ha fet l'èxit de revistes d'autors locals, molt més fines, molt més intel·ligents i, sobretot, molt més netes.

Per què, aleshores, aquests autors locals no continuen produint? Ah! Misteri. Ningú no ho sap... Si que hi ha qui ho sap. Aquests mateixos autors, els quals us explicaran que els nostres (!) empresaris no volen ni escoltar-los; que quan aquests necessiten una revista, abans que parlar amb un autor local preferien agafar el tren, traslladar-se a Madrid, i

als dos mesos de fer i de bombarjar l'obra dels asos forasters, li succeïx exactament el mateix, o bé pitjor. Es-tim cansat de veure-ho. Així van les coses, en el món absurd que són els teatres de revista i de sarsuela. Així van les coses, sota l'imperi absurd del costum que, enlloc com en el teatre, és llei.

Cal modificar aquest estat de coses. Les agrupacions sindicals d'autors, de cantants, etc., han de prendre la paraula i formular llurs exigències. Estem convençuts que el públic les ajudarà. I que la nostra premsa, culpable moltes vegades del pecat de provincialisme, prodigant als forasters els elogis que regateja als de casa, voldrà col·laborar en aquesta campanya. De moment, la maror que es va produir la setmana passada en circular la notícia de la mesura de que eren objecte els artistes catalans del Còmic, és un símptoma afortunat. Cal, però, que no tot acabi aquí. Que aquest interès que hem demostrat pels de casa no sigui una flama-rada efímera.

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

als dos mesos de fer i de bombarjar l'obra dels asos forasters, li succeïx exactament el mateix, o bé pitjor. Es-tim cansat de veure-ho. Així van les coses, en el món absurd que són els teatres de revista i de sarsuela. Així van les coses, sota l'imperi absurd del costum que, enlloc com en el teatre, és llei.

Cal modificar aquest estat de coses. Les agrupacions sindicals d'autors, de cantants, etc., han de prendre la paraula i formular llurs exigències. Estem convençuts que el públic les ajudarà. I que la nostra premsa, culpable moltes vegades del pecat de provincialisme, prodigant als forasters els elogis que regateja als de casa, voldrà col·laborar en aquesta campanya. De moment, la maror que es va produir la setmana passada en circular la notícia de la mesura de que eren objecte els artistes catalans del Còmic, és un símptoma afortunat. Cal, però, que no tot acabi aquí. Que aquest interès que hem demostrat pels de casa no sigui una flama-rada efímera.

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

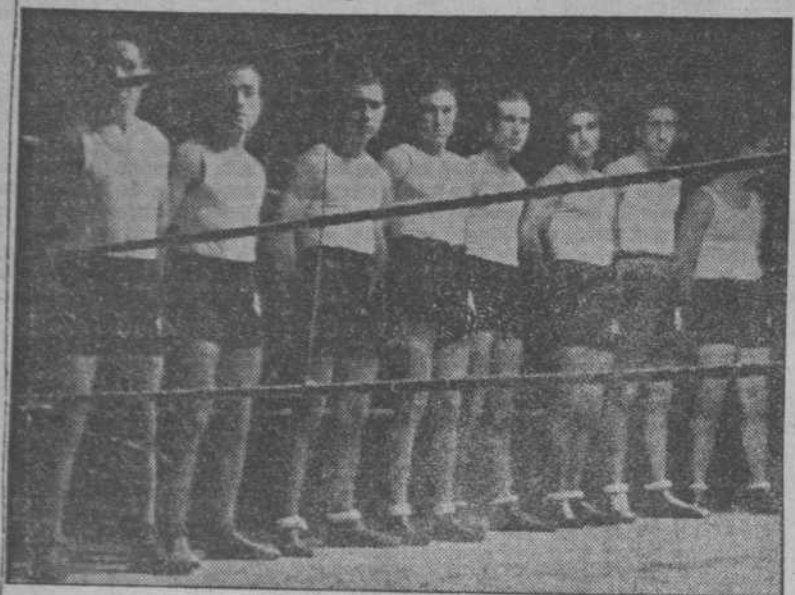
Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Per a quan, l'autonomia teatral?

Alfons Arias no és tampoc l'home que necessita la categoria dels plomes per a fer-nos oblidar Josep Gironès.—Santandreu va endevinar un cop de sort. — L'equip amateur català s'apuntà un brillant triomf damunt el d'Hannover. Isidoro Gastafàga també s'hi veu amb cor

L'equip amateur de Catalunya, vencedor de l'equip d'Hannover (Foto Berd-Buyosa)

La tercera edició del combat Ali-Arias va tenir lloc dimecres al Nou Món. Alfons Arias no havia aconseguit en dos anteriors combats obtenir una decisió favorable damunt l'africà. En canvi, Ramon Barbens, en la seva reentrà anunciada a so de bombo i platerets, havia aconseguit una victòria als punts damunt el difícil Ali, l'home que en aquests moments s'ha convertit en la pedra de toc dels nostres plomes. Li calia, doncs, a Alfons Arias fer un esforç en aquesta tercera ocasió, i igualar, almenys, la gesta de Barbens, el gracienc que s'ha convertit de cop i volta en el seu més directe rival en la lluita per a la successió de Josep Gironès. Aconsegui Arias el que necessitava? El resultat oficial del combat afirma que sí. L'actuació d'Alfons Arias, però, descoratja un bon xic els seus adeptes. No pretenim, amb aquestes paraules, fer-nos un lloc entre els suspicacs. No podem ni volem ni apuntar tan sols que el resultat d'aquest tercer combat Ali-Arias estava previst per endavant, ja que calia de totes passades que Arias triomfés per a anar directament al combat amb Barbens, èxit econòmic assegurat. No volem tampoc discutir la legitimitat de la victòria d'Arias. El que creiem que cal dir és una altra cosa.

Fa quinze dies vàrem emetre un judici no molt falaguer a propòsit de Ramon Barbens i de les seves aspiracions. Indicàvem que Barbens no era, al nostre entendre, un púgil de prou talla per a ocupar el sítial que el retraïment de Gironès deixaria vacant. Avui hem d'escriure una cosa semblant d'Alfons Arias. Quan aquest destacat ploma aconsegui aquell triomf tan indiscutible damunt Arlandis, l'hivern passat, a l'Olympia, no amagarem la nostra sorpresa. Després, en successives actuacions afortunades d'Arias, proclamarem la nostra estupefacció davant l'inesperat rendiment que donava el pou-lain de Manuel González. Mai no l'hauríem cregut capaç de tantes proeses.

Les seves darreres actuacions, però, i en especial aquesta de dimecres passat, han vingut a donar-nos la raó. Tots aquells dubtes que exposàrem l'endemà del combat amb l'Arlandis han tingut, dissortadament, confirmació. Alfons Arias no és tampoc l'home que necessita la categoria dels plomes per a fer-nos oblidar les gestes de Josep Gironès, d'aquell Gironès que no es rendia davant cap adversari, d'aquell Gironès que tenia una fe cega en les seves forces i se sabia l'enorme valor d'una sòlida moral. Un dels factors que més influïren en la brillantíssima carrera de Gironès fou precisament la seva moral. I si algiu en dubta caldrà recordar-li només que el dia que aquesta moral fallà, l'idol caigué i arrossegà en la seva caiguda la nostra boxa.

D'Alfons Arias difícilment podrem escriure'n mai res semblant. I és que a aquest xicot li serà vedat d'encimbellar-se perquè li falta aquella sòlida moral que més amunt hem esmentat com a factor cabdal en la carrera d'un campió. Dimecres, en la segona meitat del seu combat, ens demostrà Arias que li falta confiança en les seves forces. I no hi té confiança perquè aquestes forces no existeixen.

Santandreu s'apuntà un triomf sorollós damunt Martínez Cortés, al qual posà k. o. en dues repeses. Cal advertir, però, que el resultat del combat no reflecteix pas ni de molt el caire que fins aleshores havia tingut la lluita. Precisament quan l'apercut de Santandreu posà fora de combat el seu adversari, aquest dominava intensament i tenia Santandreu mig groggy i arregonat a les cordes, on intentava repetir el cop i apuntar-se ell el triomf que a fi de comptes fou de Santandreu.

El cop que posà k. o. a Martínez Cortés fou, doncs, un cop de sort, que ocasionà el desenllaç del combat per casualitat.

L'equip amateur d'Hannover que havia aconseguit bons èxits a França, especialment a Tolosa, actuà dissabte al Nou Món contra l'equip de Catalunya. El resultat global del matx fou de quatre victòries dels catalans, dues dels alemanys i dos matxs nuls. L'equip teutó produí, en general, bona impressió. Destacaren dels seus homes el lleuger Kaemmarek, el mitjà Harmst i el pest fort Steinmetzger, aquest pel seu punch. Dels catalans el millor fou indiscutiblement el mitjà Lo, que confirmà les esperances que en ell tenen posades els nostres aficionats, i que evidencià grans progressos. Portillo fou un altre dels que destacaren.

Els resultats tècnics de la reunió foren:
Pes mosca: Céspedes bat Brofazzl.
Pes gall: Lorent és batut per Wilke.
Pes ploma: Llovera bat Bialas.
Pes lleuger: Portillo bat a Kaemmarek.
Pes welter: González i David fan matx nul.
Pes mitjà: Lo bat Harmst.
Pes mig-fort: Sanç i Sikora fan matx nul.
Pes fort: Peña és batut per Steinmetzger.

Tots els vencedors ho foren per punts, llevat de Steinmetzger, que vencé per inferioritat de Peña, després d'haver-lo fet anar quatre vegades a terra.

Per acabar remarcarem que ara ja no és solament Paulino qui serà acarat a Joe Louis. També Isidoro Gastafàga ha aconseguit que l'escriptura per a sortir amb el negre a l'Havana. Duen que el combat amb Uzcudun tindrà lloc el dia 17 de desembre, i el de Gastafàga el dia 30 del mateix mes o el dia d'Any Nou.

A tots els desitgem molta sort.

QUENSBERRY

GRANJA ROYAL

Exit formidable de la inimitable orquestra

MARIMBA NUEVO MUNDO

i l'aplaudida star

GRANITO

que alternaran amb la

CRAZY BOYS ORCHESTRA

i la simpàtica animadora de jazz

MISS LUCILE

als TES i SORTIDES DE TEATRE

TORNEIG DE LLIGUES

PRIMERA DIVISIO	
Espanyol - Barcelona	1-0
València - Sevilla	5-0
Ath. Madrid-R. Santander	1-0
Hércules - Madrid	0-1
Betis - Osasuna	5-1
Oviedo - Ath. Bilbao	3-3

SEGONA DIVISIO	
U. Vigo - S. Gijón	5-3
Saragossa - Avilés	6-0
Valladolid - La Corunya	5-0
Nacional - Celta	5-1

Tercer grup	
Sabadell - Júpiter	3-0
Girona - Irún	2-0
Baracaldo - Badalona	1-0
Donostia - Arenas	2-3

Tercer grup	
Múrcia - Eix	7-0
Lleiant - Mirandilla	7-2
Granada - G. València	0-0
Jerez - Malacitano	2-1

PARTITS PER AL DIUMENGE

PRIMERA DIVISIO	
Barcelona - Ath. Madrid	
Madrid - Espanyol	
R. Santander - València	
Sevilla - Oviedo	
Osasuna - Hércules	
Ath. Bilbao - Betis	

SEGONA DIVISIO	
Avilés - U. Vigo	
D. Corunya - Saragossa	
Celta - Valladolid	
S. Gijón - Nacional de M.	

Tercer grup	
Arenas - Girona	
Júpiter - Donostia	
Badalona - Sabadell	
Irún - Baracaldo	
Tercer grup	
Gim. València - Jerez	
Eix - Granada	
Mirandilla - Múrcia	
Malacitano - Lleiant	

SOLER (Foto Arxiu)

BASKET-BALL

El Torneig de Promoció Unió Manresana, 19

Corresponent a la segona jornada del torneig promocional tingué lloc ahir al terreny de joc del A. B. Juniors del 'Hospitalet, la lluita entre el manresà i els cuistes de la primera divisió del passat campionat. L'encontre tingué totes les característiques d'un matx de campionat en el qual tots els jugadors aboquen el seu màxim d'entusiasme.

El nombre públic que acudí tingué ocasió de presenciar un bon partit de basquet-bol en el qual el marcador restà incert fins que l'àrbitre xulà el final.

El tancat al primer temps fou favorable als de la Unió per 10 a 11. L'àrbitratge del col·legiat Sr. Vilalta, energic i encertat.

Heus ací els equips:
Manresana: García, Atmetilla, Montagut (6), Soler (10), García (3) i Rojals.

Unió de Joves: Querol (1), Quiles, Girona (3), Giménez (7) i García (9).

CLASSIFICACIO

Atlètic Juniors 1 1 0 0 24 9 2
U. C. Joves 2 1 0 1 29 43 2
U. Manresana 1 0 0 1 19 20 0

EL PATRIE EN UN MATX D'EXHIBICIO A OLESA DE MONTSE-

RRAT BAT EL BARCELONA

PER 30 A 26

Davant un nombre creixentíssim de públic va tenir ahir al matí un partit d'exhibició entre el campió de Catalunya i el F. C. Barcelona.

Els primers moments de la partida foren del tot favorables als catalans, però els blau-grana anaren refent-se poc a poc i aconseguien arribar al final de la lluita amb un tancat força igualat.

Cal destacar en aquest partit la tasca reeixidíssima del defensa Solduga. La resta dels jugadors tant d'un bàndol com de l'altre, compliren com ens tenen acostumats, i els simpatitzants d'aquest bell esport a Olesa tingueren més d'una ocasió d'aplaudir l'largament les jugades reeixides.

Sota les ordres del col·legiat senyor Font, que portà a cap un bon començament, s'arrencaren els equips com segueix:

Patrie: Solduga, Maunier (6), Borrell (4), Mitchell (10) i Arnaud (10). Als pocs minuts de la segona part Henry reemplaçà Solduga.

Barcelona: Carbonell, Perna, Vila (3), Tomás (10), Hernández (12) i Bofarull (1).

K.

Campionat de Catalunya

PRIMERA CATEGORIA B	
Terrassa - Calella	2-1
Martínez - Horta	5-1
Granollers - Europa	2-0
Sant Andreu - Sants	3-4

Classificació	
Granollers	11 7 1 3 27 12 15
Sant Andreu	11 6 2 3 21 14 14
Terrassa	11 7 0 5 25 22 14
Europa	11 4 2 3 22 21 10
Sants	11 3 4 4 20 26 10
Horta	11 4 1 6 20 27 9
Martínez	11 3 2 6 24 29 8
Calella	11 2 4 5 18 26 8

SEGONA CATEGORIA

PREFERENT	
Primer grup	
Mollet - Iluro	3-0
Vic - Manresa	3-0
Tàrraga - Sant Cugat	5-0

Classificació	
Vic	10 7 1 2 28 11 15
Manresa	10 7 1 2 34 12 15
Iluro	10 5 1 4 24 18 11
Mollet	10 4 1 5 23 30 9
Tàrraga	10 3 1 6 17 28 7
Sant Cugat	10 1 1 8 13 40 3

Segon grup	
Reus - Gràcia	1-2
Gimnàstic - Amposta	3-3

Classificació	
Santboià	9 6 1 2 26 16 13
Gràcia	9 5 2 2 22 13 12
Gimnàstic	9 5 1 3 18 13 11
Reus	9 4 2 3 21 14 10
Amposta	9 1 4 4 9 25 6
Poble Nou	Retirat 0

PARTITS PER AL DIUMENGE

PRIMERA CATEGORIA - Grup B	
Horta - Calella	
Europa - Martínez	
Sants - Granollers	
Sant Andreu - Terrassa	
SEGONA CATEGORIA - Segon grup	
Amposta - Reus	
Santboià - Gimnàstic	

PÉREZ (Foto Arxiu)

Josep Campamà, brillant vencedor de la darrera cursa de la temporada

La cursa que el Club Ciclista Provençal organitzà amb motiu de la Festa Major de Sant Martí, obtingué un bell èxit esportiu, i es palesà l'interès i bona voluntat dels elements organitzadors a fer les coses bé, però, per culpa de la no compareixença de l'àrbitre designat, la sortida anunciada per a les 8 del matí no tingué lloc fins a les 8:20 i encara sense àrbitre.

CAMPAMÀ
vencedor del Gran Premi de Sant Martí
(Foto Berd-Buyosa)

D'això se'n planyien els organitzadors i tenien raó, perquè el "plan-ton" que hagué d'aguantar el públic era immens.

Caldrà que aquestes coses no es repetissin, perquè creiem que són fàcilment evitables.

Josep Campamà, del qual parlàvem en el número passat, ha aconseguit una vegada més l'opinió que els esportius tenen de la seva classe.

La cursa del C. C. Provençal encara havia esdevingut una pugna directa entre Gimeno, Sancho i Campamà, del resultat de la qual pot estar satisfet el darrer, que resultà vencedor en un bell i fàcil esprint que li permeté entrar a la meta netament destacat.

El triomf assolit per Campamà, que ens aferra en l'opinió que tenim d'ell, no desfa, però, el concepte que ens mereixen actualment Gimeno i Sancho, puix que entre aquests tres corredors citats i Cañardo davant, tenim avui la millor representació del ciclisme català. — P. A. M.

El recorregut de 150 quilòmetres era el següent: Santa Coloma, Sant Adrià, Badalona, Masnou, Mataró, Arenys de Mar, Arenys de Munt, Cal Sagrera, encruament de Sant Celoni, Llinars, Canoves, Samalús, La Garriga, Sant Feliu de Guírdia, Cerdas de Montbui, Santmenni, Castellar, encruament de Matadepera, Terrassa, Sabadell, Sardanyola, Coll de Montcada, Sant Andreu, carrer de Concepció Arenal, fins arribar davant al camp del F. C. Martinec.

La classificació fou: Campamà, 150 quilòmetres, en 4 hores, 50 minuts; Erba, Gimeno, Ramos, Raduà, Vendrell i Borrell. Sant, 4 h. 51 m. 32 s.; Gascon, 4 h. 51 m. 52 s.

Després arribaren Sánchez, Olmos, Móra i, més tard encara, d'altres.

En la cursa d'Hostafrancs Múrcia-Sabater i Colomer, triomfen esplendídamet

Tal com estava anunciada, la cursa de la Penya Forns, de l'Agrupació Velocipèdica Hostafrancs, organitzada per aquesta Agrupació, fou celebrada ahir. Era reservada a corredors de quarta categoria i debutants, i fou correguda sobre el circuit Collblanc, Esplugues, Cornellà, Sant Boi de Llobregat, Sant Vicenç dels Horts, Molins de Rei, el Papiol, Castellbisbal, Ustrer, Terrassa, Rubí, el Papiol, Molins de Rei, Sant Feliu, Esplugues, Pedralbes, Diagonal, carrer d'Urgell i París, fins al final d'aquest carrer, és a dir, un total de 82 quilòmetres, que els vencedors han cobert en dues hores i vint minuts, a una mitjana de 35'143 quilòmetres, malgrat que des del moment de la sortida fins a Molins de Rei, a la tornada, ha plogut sempre.

La classificació fou aquesta:
Primer, F. Múrcia, 82 quilòmetres, en 2 h. 20 m. (promig 35'143 per hora). U. C. Sagrera, Sant Andreu, principiant.

2. — C. Sabater, principiant, P. C. Poble Nou, en 2 h. 20 m.

Tercer, F. Colomer, en el mateix temps.

Quart, P. Cabrol, 2 h. 20 m. 15 s.; cinquè, J. Feliu, 2 h. 22 m. 50 s.; sisè, S. Alonsa, 2 h. 22 m. 50 s.; setè, V. Casanoves, 2 h. 23 m. 10 s.; vuitè, M. Panç, en el mateix temps; novè, J. Orpines, en el mateix temps.

A continuació Amat, Castells, Masferrer, Dragó, Espanyol, Martí, Salvador, Rodríguez, Espritu, Vega, Paus, Mercader, Marrades, Tormo, Mercader i Blanchart.

Classificació per equips de cinc corredors: Primer, U. C. Barceloneta, 7-17-18-19-25. Total 8 punts.

A VIC

C. E. Manresa, 0

Vic F. C., 3

El partit de les màximes s'ha decidit a favor del Vic F. C. amb un marge més que suficient perquè pugui obtenir el cobejat títol de campió de grup i amb ell aspirar al títol màxim de la categoria.

Els tres gols han estat marcats al primer temps, per mitjà de Besolí, Buj i Losada.

A la segona part el joc ha baixat molt de qualitat i pot dir-se que de bo se n'ha vist ben poc; la violència ha aparegut, i malgrat l'intens domini que durant aquest temps ha exercit el Vic sobre la porta de Roviralt, no ha estat possible moure novament el marcador, uns vegades per la gran tasca de Roviralt, que en aquest temps s'ha millorat notablement, i altres per la manca d'intel·ligència entre els davanterers blancs.

El Manresa — cal confirmar-ho — és un equip que no té individualitats, però té un bon conjunt. En canvi, el Vic és un equip que no té conjunt, però té destacades individualitats i quan aquestes arriben a entendre's donen una sensació de classe que — dolorós és confesar-ho — no existeix.

Del Manresa, Roviralt, a la primera part molt insegur, es recuperà i forní una gran tasca en el segon temps. Rius i Castells, bé, millor el darrer; de la línia mitjana, Costa bé, i els altres, regulars, i a la davantera: Ratera, seguit de Serra.

Del Vic, excel·lent Baldrich; la defensa molt segura; Pujador superà Blai. La línia mitjana bé al segon temps, i de la davantera el millor Besolí, seguit en mèrits per Losada i Buj. Toll és desmoralitzat al primer temps, quan en ocasió d'una topada amb Grier, aquest ha hagut d'esser retirat del terreny de joc i no ha reaparegut fins al segon temps.

S'han lligat sis còrners contra el Manresa i el mateix nombre contra el Vic. Al cap de tretze minuts, Losada llança la pilota a Besolí i aquest, d'un xut ras, després de fallar Rius, ha marcat el primer gol. Al cap de quaranta minuts, Toll passa a Buj, aquest remata, Roviralt parà amb dificultat però se li escapà la bola i Buj marcà el segon gol. I quatre minuts més tard Besolí aconseguí el tercer.

Ha dirigit l'encontre Duca, del col·legi aragonès. La seva actuació no ha passat de regular. Ha estat ajudat en la seva comença per liners i jutges de gol, aquests darrers per haver-ho sollicitat el Manresa.

El partit ha estat radiat pel Ràdio Club Manresa.

Els equips eren:
Manresa: Roviralt, Castells, Rius, Julià, Grier, Costa, Ratera, Sala, Serra, Senyal i Vilanova.

Vic: Baldrich, Blai, Pujador, García, Duran, Josa, Losada, Besolí, Ferrer, Buj i Toll. — C.

Camions i Omnibus

D'OCASIÓ

De tots preus, marques i tonatges. Provenients de canvis amb unitats de les marques

G. M. C.
BLITZ
BEDFORD

Joan Flotats

TAMARIT, 95 i 97

Telèfons 31506 i 32986

Barcelona

La primera jornada dels Campionats de Lliga

PRIMERA DIVISIÓ

L'únic equip que triomfà en camp contrari fou el Madrid. L'Athletic, de Bilbao, empatà a Oviedo. - Espanyol, Vaència, Athletic de Madrid i Betis guanyaren els altres partits

A SARRIA

El Barcelona, contra el pronòstic general, va perdre els primers punts

En disposar-nos a escriure aquest comentari al partit jugat ahir a la tarda al terreny de can Ràbia entre l'Espanyol i el Barcelona — que ha estat el tercer de l'actual temporada que ha enfrontat els dos vells rivals —, ens ve a la memòria el que vam publicar el dilluns passat d'ells mateixos, i creguem que per a estalviar-nos feina i seguir essent verídics valdria la pena de reproduir-ho gairebé en la seva totalitat.

Una vegada més l'Espanyol s'ha crescut davant el Barcelona i una vegada més el Barcelona s'ha enxiuquit davant l'Espanyol. Una vegada més, també, hem de doldre'ns que hi hagi jugadors que es creguin que un partit Barcelona - Espanyol és un partit en el qual es ventila quelcom més que una qüestió estrictament esportiva. Que això ho creguin partidaris dels dos cercles ja és prou sensible. Però que s'ho pensin també els jugadors — una part d'ells — encara més. Perquè aquella part de públic fanàtic, cridaner, avalador, disposat aducir a copecjar-se, d'això no en té mai prou, i per a donar-se el goig complet actua constantment als jugadors, els porta com agafats de la mà a incorrere en violències impròpies — pel que són d'inobres — de professionals d'un esport que les rebutja, com les hauria de rebutjar el públic, vinguessin d'on vinguessin.

Però és que els nostres "caputxos", el mateix que els nostres "monstrosos", a part de raríssimes i honorífiques excepcions, el que fan — ho han fet sempre, i el que més ens dol és que ho seguiran fent — és esbrancar — i en això fan bé — les incorreccions dels contraris, i aplaudir — i això sí que és dolent de debò — les incorreccions dels jugadors de l'equip de les seves preferències.

Com és possible veure bon futbol en aquest ambient? Com pot jugar tan solament atrevint-vos a exigir-ne? Si a cada moment uns i altres palesen que el que menys se'ls endona és que es jugui bé. El que

almenys. Però en lloc d'això, de disputar una pilota amb el cap o amb els peus, de desmarcar-se, d'enganyar el contrari amb passades precises de l'un a l'altre, el que s'ha fet ha estat fugir de fam i de feina, i hem pogut veure, ahir, com Escaló, el recordman de gols de tots els campionats regionals i superregionals, el magnífic davant centre per nosaltres tantes vegades lloat, no es trobava mai al seu lloc, anant-se'n cap a l'interior esquerra, no sabem si perquè Fernández no hi hi era — puix que se n'anava exageradament entre Berkessy i Balmanyà — o perquè d'aquesta manera s'allunyava de Pérez, el defensa de l'Espanyol, que d'aquesta manera trobava considerablement facilitada la seva tasca. Hem parlat d'Escaló i de Fernández. Doncs per l'estil d'ells Vantolrà, Barceló i Pagés. Una davantera dolenta en conjunt i no gens bona en detall. Una davantera continuament anulada pels magnífics mitjos de l'Espanyol i que si casualment arribava a la línia de defensa o prop dels dominis de Martorell s'anulava ella sola, incapaç de reaccionar valentment, amb la decisió i l'empenta que valen, que són precisos per a marcar gols.

Doncs ni més ni menys que diem de la davantera barcelonista podem escriure de la davantera espanyolista. Ineficàcia absoluta, i no per manca de joc, sinó per sobra de por, cosa, aquesta de la por, més imperdonable encara en aquests davanters que no pas en els del Barcelona, puix que aquests poden excusar-se en les reprobables violències de Pérez, però que podrien dir-els de Zabalo, per exemple? Les violències, tan reprobables, com les de Pérez en l'equip de l'Espanyol, les trobarem, però, en Berkessy, el qual, inexplicablement, gairebé al mig del camp, entrà per dues vegades a Soler — juntament amb Zabalo els dos millors jugadors i ens sembla els que haurien de servir d'exemple als que es creuen que una lluita esportiva és quelcom així com la carrera de l'home —, entrà

campionat de Lliga, si es vol anar amunt, no es pot planyer res.

Aquest partit acabà amb el resultat d'un gol a cap a favor de l'Espanyol — cop de cap d'Edelmiro a una centrada de Prat al cap de 32 minuts de joc del segon temps. — Un gol a zero a favor de l'Espanyol no ens sembla mal resultat, com no ens ho hauria semblat un gol a zero a favor del Barcelona. o un empat a un, que hauria estat, sens dubte, el més just i el més adient al desenvolupament de la partida. Potser, filant molt prim, trobaríem, al llarg de l'encontre, un xic més de domini per part de l'Espanyol, a l'extrem de fer entrar més en joc Iborra que no pas a Martorell els del Barcelona. Però trobaríem, també, que les oportunitats de "marcar" en bones condicions foren més notades a la porta de l'Espanyol.

D'aquí, doncs, que, al nostre entendre, el resultat que hauria reflectit amb més exactitud el desenvolupament de l'encontre hauria estat el d'empat a un gol, a part que abans que l'Espanyol marqués el gol havia de concedir-li el triomf, el Barcelona, al cap de quinze minuts, també del segon temps, n'obtenia un, per cop de cap d'Escaló a una centrada de Pagés, que l'àrbitre anul·là per off-side.

I ja és hora que parlem del senyor Melcón. No precisament de l'anul·lació d'aquest gol, puix que nosaltres, des del lloc on érem situats, no podríem precisar si fou justa o no, si bé hem de reconèixer que cutà a anul·lar-lo tan bon punt es produí, encara que no hauria estat de més que hagués xiulat el fora de joc tan bon punt pogué apreciar-lo, amb la qual cosa s'hauria estalviat segurament ésser esbrancat. No. A nosaltres l'àrbitre del senyor Melcón no ens va satisfer gairebé en cap moment. A part no seguir prou de prop el joc, la qual cosa va fer-lo incorrere en alguna equivocació en els off-sides, el senyor Melcón no encertà a imposar-se als jugadors, que continuaven i disculpen els falls, i per si això fos poc el va entretenir-se a donar-los explicacions en evident perjudici del joc, que seguia mentrestant. No en pertà tampoc a ésser prou energic i decidit a reprimir el joc violent, que hauria tallat d'arrel si, quan tot just va treure el nas, hagués advertit seriosament estar disposat a expulsar del terreny de joc el primer que s'hagués pensat que el terreny de joc era un terreny de batalla.

Decididament, el Barcelona dels dies que juga contra l'Espanyol, no és el mateix Barcelona dels altres dies. El mateix hi passa a l'Espanyol. Però amb una "petita" diferència: que mentre el Barcelona davant l'Espanyol és inferior a ell mateix, l'Espanyol davant el Barcelona és superior a l'Espanyol de costum.

Es clar que tot és relatiu i podria molt bé ésser que l'Espanyol ens sembles millor perquè el Barcelona fos pitjor...

¿No deieu que exageràvem quan fèiem l'elogi del Barcelona perquè havia guanyat el Campionat de Catalunya sense perdre cap partit?

Teniu la resposta. La victòria aconseguida ahir per l'equip espanyolista — o més exactament, la derrota del Barcelona en el partit d'ahir — diu si tenia o no de fer entrar més en joc Iborra que no pas a Martorell els del Barcelona. Però trobaríem, també, que les oportunitats de "marcar" en bones condicions foren més notades a la porta de l'Espanyol.

A propòsit del Campionat de Catalunya. Un espanyolista (soci número 3016) ens ha escrit una no drem cordial, però si atenta carta en la qual ens invita a rectificar una afirmació que fèiem la setmana passada. Com que té raó i tothom està exposat a un error, no tenim cap inconvenient a declarar que no és cert que fes vint anys que un equip s'adjudicava el Campionat de Catalunya sense perdre cap partit. Efectivament, l'any 1928 aconseguí aquest rècord l'equip de l'Espanyol (nou victòries i un empat), aquell mateix equip que, guanyà després, a Mestalla, el Campionat d'Espanya.

ZABALO (Foto Arxíu)

Ja veu el nostre comunicant que no som tan fanàtics com creia. Ni perdem la serenitat amb la facilitat que la perd ell.

El senyor Melcón — "arbitratment parlant" — és un rave. Un solemne rave. El gol que va anul·lar ahir al Barcelona fou efectivament aconseguit trobant-se Escaló fora de joc. Però el senyor Melcón, que tindrà sempre a "misèsses d'ites", anul·la el punt, és a dir, anul·la la falta, "després" que Escaló ja havia marcat el gol. I això que ahir només li costà una bronca, segons a quines latituds li podia sortir més car.

Els dos millors homes del partit d'ahir foren, Zabalo, pel Barcelona, i Soler, per l'Espanyol. Els dos capitans.

Volgueren donar exemple. Adhuc amb la netedat de llur joc.

Però dels exemples es veu que cadascú en pren el que li sembla.

El diumenge anterior, a les Corts, un espectador es lamentava de l'actuació de Ratx. Segons aquell espectador, Ratx era l'únic punt flac de l'equip. "Amb un altre interior..."

Ahir, després del partit de Sarrià, poguérem sentir aquestes paraules del mateix espectador: — Amb Ratx això hauria anat d'altra manera...

Si el mèrit, l'eficàcia, la qualitat d'un jugador es mesura per la seva activitat, per les seves anades i vingudes, pels quilòmetres de cursa fets durant un partit, Manolín seria el millor jugador del món.

Algú no s'explicava les incorreccions totalment fora de lloc amb què Pérez obsequiava el pu-

SEGONA DIVISIÓ

Al segon grup del qual formen part els equips catalans - triomfaren el Sabadell i el Girona i fou batut el Bada'ona. - L'Arenas triomfà al camp del Donòstia

blic i els adversaris durant el partit d'ahir.

Nosaltres, sí.

Ho feia per mantenir el "prestigi".

Un prestigi que fa "eclipsar" la davantera barcelonista així que ell surt al camp.

Aleshores, i Berkessy?

Berkessy no ho feia per mantenir res. Ho feia, precisament, perquè no sabia què fer.

Tot just som a la primera jornada. En manquen vint-i-una. I ja els profetes han començat a fer el ridícul. L'Athletic de Bilbao ha empatat a Oviedo, el València ha clavat una gran pallassa a Sevilla, el Barcelona ha perdut amb l'Espanyol, etc., etc.

Mai com quan es comença un campionat de tanta duració pot dir-se amb més propietat allò que "rira bien qui rira le dernier".

Ara els jugadors de l'Espanyol ja són bons; la directiva de l'Espanyol ja sap què té entre mans; el secretari Canyelles és un home que es porta l'oli...

Els elogis duraran fins que el Barcelona torni a guanyar l'Espanyol.

No sempre els jugadors adquireixen fama en el camp de joc.

Sovint un hom es fa un prestigi sense jugar.

Parlem si no, de Munllo amb qualsevol barcelonista. En farà uns elogis com mai — quan jugava — no hauria sentit.

Amb un parell de setmanes més que no jugui el tenim internacional.

LEWIS

A VALENCIA

València, 5 - Sevilla, 0

València, 11. — Mala jornada fou la primera de Lliga per a l'equip campió d'Espanya. Una rotunda desfeita per cinc gols a cap li ha produït la primera derrota. Si això és contraproduent per a la moral del conjunt, no ha d'ésser menys desagradable per al guardador de la seva porta, el porter nacional Elizaguirre, que ha de veure en aquest resultat una seriosa ensopada per a la seva carrera internacional. No podem dir, en justícia, que la seva tasca fos francament deficient; potser fou el més segur de tots els homes del Sevilla.

El València va estar encertat. Els novells, procedents de l'"amateur", carburaren bé i el conjunt donà rendiment. Però fou tan extraordinària la seva superioritat que pugui fer el resultat normal? Cal tenir en compte que al Sevilla li mancaven Euskalduna i Fedé, i també Bracero. Per a major dissort, Campanal es va haver de retirar, per lesió, en una topada amb Melenchón.

A la primera part els valencians van marcar tres gols: Guirjarro (2) i Lelé; i els altres dos, al segon temps, marcats també per Guirjarro i Lelé.

Melenchón, els mitjos i els dos interiors, els millors. L'àrbitre de Vil·laia, admissible. Els equips: València, — Bermúdez, Melenchón, Joan Ramon, Bertill, Iturraspe, Golburu, Lerna, Guirjarro, Amadeu, Lelé i Eto.

Sevilla, — Elizaguirre, Joaquín, De-va, Félix, Segura, Núñez, López, Torontegui, Campanal, Tache i Caro.

A ALACANT

Hércules, 0 - Madrid, 1

Alacant, 11. — L'Hércules va fer tot el que pogué per assolir la victòria; però no tingué en el seu quintet davanters els homes necessaris per a burlar el magnífic Quincoces que van tenir al davant. Blázquez, deficient.

Soliba, encertadíssim. Li van protestar el gol del Madrid perquè un dels caps de línia assenyala fora de joc; però el senyor Soliba no en féu cas, amb tota la raó, ja que la jugada era perfectament legal.

Hércules, — Pérez, Goyeneche, Macha, Salvador, Rosalenc, Sales, Irlas, Tatono, Blázquez, Morera i Aparicio.

Madrid, — Albertí, Mardones, Quincoces, P. Regueiro, Bonet, Souto, Kellmen, L. Regueiro, Sañudo, Lecue, Emilián.

La primera part fou de joc anivellat. S'hi distingí Lecue i ambdós tercers defensius.

A la segona part, al cap de sis minuts, Sañudo va fer l'únic gol de la tarda.

Aparicio tops amb P. Regueiro, i es retirà lesionat. Al cap de 10 mi-

Iborra salva una escomesa de Green en el partit d'ahir (Foto Berd-Buyosa)

nuts, torna al camp. Dominen els alacantins, i una demostració d'això és que en els darrers 10 minuts es treuen 10 còrners contra la porta d'Alberci.

A SEVILLA

Betis, 5 - Osasuna, 1

Sevilla, 11. — El Betis obtingué una brillant victòria en la seva primera actuació lliguera. Va vèncer l'Osasuna per 5-1. Aquesta victòria fou deguda a la rapidesa dels seus davanters, els quals tingueren davant seu una defensa massa feixuga, i els àgils atacants andalusos no els fou gens difícil burlar-los.

Canga-Argüelles era l'àrbitre, encertat, i els equips: Betis, — Urquaga, Larrinoa, Eedo, Peral, Gómez, Aurelio, Rejón, Adolfo Paquirri, Caballero, Saro.

Osasuna, — Zarracina, Mugulor, Urdiroz II, Pich, Cuquil, Tel, Insausti, Julio, Vergara, Bienzoas i Catichús.

Al cap de tretze minuts, Paquirri fa el primer gol, en rematar una centrada de Caballero. Els forasters varien l'ala dreta i Insausti i Julio permeten els llocs. — A la segona meitat, Paquirri fa el segon. Dos minuts més tard, els navarresos fan el seu gol, obra de Bienzoas, amb el cap. Ara centra Saro, i Paquirri torna a marcar, i un quart gol en rematar un córner. Tres minuts més tard, Caballero marca el cinquè i últim.

A OVIEDO

Oviedo, 3-Athletic Bilbao, 3

Oviedo, 11. — Molt de públic, malgrat la pluja, acudí al partit Oviedo-Athletic de Bilbao. Contra el que hom esperava, els asturians no pogueren superar l'handicap equip basc. I el partit acabà amb empat a tres gols.

El resultat fou just, perquè l'Athletic jugà bé i en cap moment no donà la sensació d'inferioritat davant el seu enemic. Els asturians van arribar a dur dos gols d'avantatge.

Van 16 minuts de joc. Iraragorri xuta molt ràpid i el porter, mal col·locat no pot deturar el tret, i és el primer gol. Flícs fa el segon. Al cap de 23 minuts, l'Oviedo fa el seu primer, obra de Langara, d'un cop de cap. L'empat no triga a arribar: dos minuts més tard, l'extrem dret asturià remata un servei de Gallar, que havia rebut la bala de Casuco, i és el segon gol. — Emilián fa el tercer per a l'Oviedo, en rematar una centrada de Casuco, i quan mancava un mi-

nut per acabar, Flícs centra i Gàrrate aconsegueix, d'un cop de cap, el tercer gol per als seus.

Athletic de Bilbao. — Izpizua, Urbano, Ocejja, Zubietza, Roberto, Gerardo, Gorostiza, Iraragorri Bata, Gàrrate, Flícs.

Oviedo, Florença, Caliche, Pena, Sirio, Soladredo, Chus, Casuco, Gallar, Langara, Felipe, Emilián.

A MADRID

Athletic de Madrid, 1

Racing, 0

Madrid, 11. — El gol del triomf fou marcat quan feia cinc minuts que hom jugava. Ceballos falla, Elieguil serveix la bala a Chacho, i aquest xuta i Gutiérrez no pogue fer res per haver l'escric. Domina infructuosament l'Athletic. El Racing reacciona, i hi ha moments de molta feina per a la meta de Guillermo. En una ocasió de poc se n'hi va anar que no vingues l'empat, i fou una puçada a l'últim minut, quan Chacho remata amb el cap, però la bala toca el travesser.

Al segon temps la lluita assolí un gran reuèu, cap a l'acabament. No pas perquè hom jugués bé, sinó perquè l'escric resultat feia presumir que en qualsevol moment arribaria l'empat. Marín tingué dues o tres ocasions de marcar, desaprofitades per precipitació. També davant Guillermo, jugadors de major serenitat, podien haver intentat batre'l. Tots fracassaren en llur intent.

Plácido González va fer un bon arbitratge, amb alguns errors sense transcendència.

Athletic. — Guillermo, Mesa, Valcárcel, Gabillondu, Ipiña, Peña, Marín, Abdón, Elieguil, Chacho, Urquela.

Racing. — Gutiérrez, Ceballos, Harria, Ibarra, García, German, Cuca, Mulicho, Chas, Larrinaga, Cisco.

MAJESTIC HOTEL

I RESTAURANT

Coberts a 10'50 ptes. i a la carta Plats regionals - Excel·lent cuina Servei perfecte - Salons per a Banquets, i Bodes Pes'es

Orquestra :: Preus moderats

A Baracaldo

El Baracaldo bat el Badalona per la mínima diferència

Baracaldo, 11. — Solament per un gol a cap fou batut el Badalona en el partit que jugà al camp de Lasearre contra el Baracaldo.

Aquest gol de la victòria fou marcat quan feia quaranta-tres minuts que havia començat el partit, en un córner executat per Larrazabal. Durant el primer temps el Baracaldo va fer bon joc i dominà força.

No obstant, durant la segona part, que també va començar favorable a l'equip basc, el Badalona es va imposar i durant trenta minuts realitzà un bon joc que no es traduí en gols perquè els badalonins no acabaven d'adaptar-se en aquell terreny tan enfangat.

Durant el segon temps fou mar-

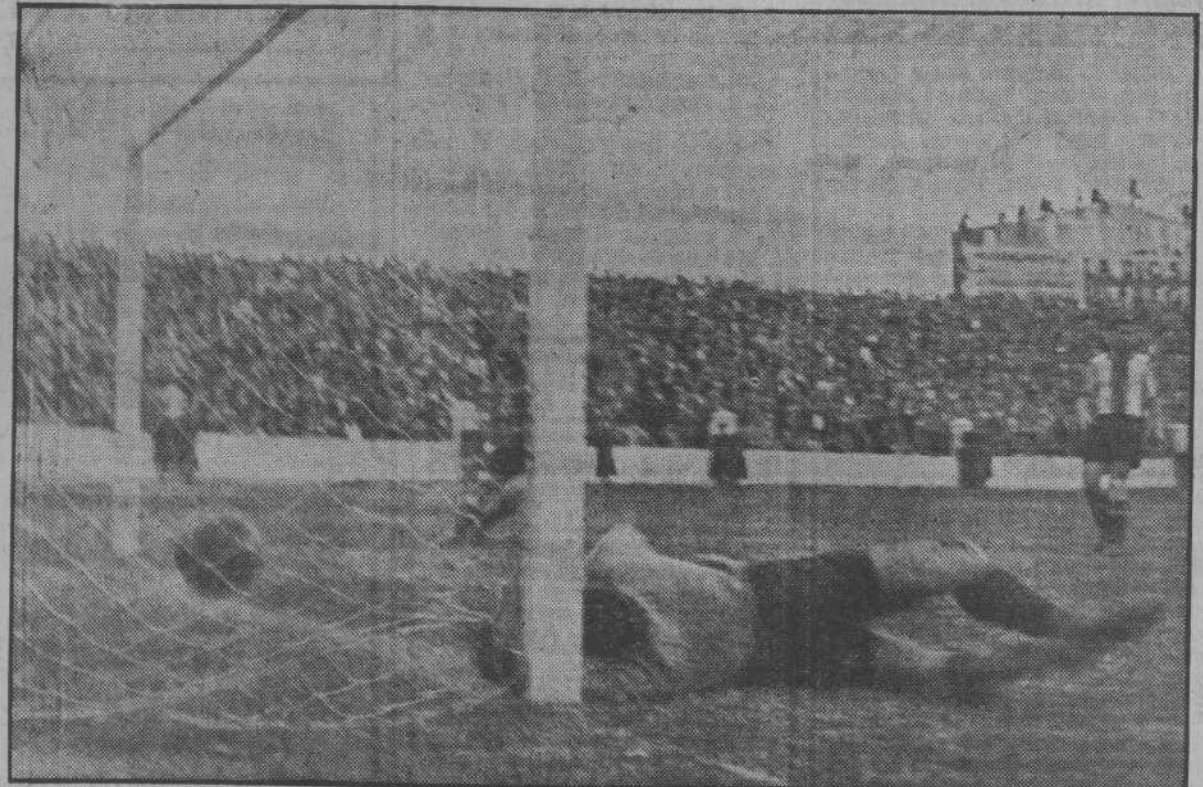
cat un altre gol contra el Badalona, però fou anul·lat per l'àrbitre per fora de joc.

Es jugà amb correcció. Cap a les acaballes es lesionà Schild, en una jugada desgraciada. Es retirà i reaparegué amb el cap embenat.

Arbitrà el senyor Jauregui, imparcialment.

Els equips eren: Baracaldo: Antolín, Pablito, Rey, Ortizar, Prat, Julián, Ramón, Félix Pérez, Chisú, Cachelo, Zaraga i Larrazabal.

Badalona: Navés, Borrás, Liedó, Cristia, Camacho, Schild, Betancourt, Cambra, Forques, Giot i Torres.

El gol del Barcelona... que no fou gol. Es a dir, que no fou vàlid perquè el senyor Melcón, amb un retard lamentable, assenyala "offside" d'Escaló... quan la pilota ja havia traspassat els dominis de Martorell

volen, el que cerquen, el que destil·len amb angoixes de mort són gols, gols que permetin d'alcecar encara més la veu i mirar despectivament, bo i perdonant-li la vida, el fanàtic de l'altra banda que per desgràcia els caigui a la vora.

Amb el partit d'ahir a can Ràbia ha donat començ als nostres camps el campionat de Lliga. Ha estat la tercera reglamentària topada amb l'Espanyol. I exactament com en els dos anteriors corresponents al campionat de Catalunya, l'equip del Barcelona no ha lluit — no ha ruitat — de bon tros com ens tenia acostumats. Això, mireu-ho pel cantó que vulgueu, frena bon tros aquella confiança gairebé il·limitada, cega goarierm dir, que molts havien concedit al Barcelona per al campionat de Lliga. No hem estat mai derrotats i menys volem ésser-ho ara en la iniciativa d'un torneig que compta 22 partits. Però sí que creiem un deure nostre remarcant aquest fet que l'equip del Barcelona, mal dit, la davantera del Barcelona, en els partits contra l'Espanyol — concretament: els dos darrers —, ha estat desconeixent. Ha palesat a bastament ésser una davantera incapaç d'exposar el més mínim. Se'ns dirà que hi havia obstacles a vèncer. D'acord. Doncs a vèncer-los o a intentar-ho

a Soler, repetim, de manera impròpia.

Pel que portem dit ja comprendreu que aquest partit és caracteritzat pel mateix en ambdós bàndols: magnífic, superb joc de defensa — portes, defenses, línies mitjanes; per aquesta banda ens sembla que el mateix el Barcelona que l'Espanyol poden anar tranquils a la lliga —; pobre, lent, mancat de tota iniciativa, poruc, en fi, el joc d'ambdues davanters. I el que és curiós és que a totes dues hi ha jugadors bons, de classe indubtable, que fins ara ens havien semblat capaçs d'arribar-se quelcom més. És que sobtadament s'han tornat conservadors i procuraran, en endavant, vetllar exageradament per la integritat de llurs físics? Doncs des d'ara planyem el Barcelona i l'Espanyol, puix que en el

Els equips foren: Barcelona: Iborra, Zabalo, Areso, Bardina, Berkessy, Balmanyà, Vantolrà, Barceló, Escaló, Fernández i Pagés.

Espanyol: Martorell, Pardo, Pérez, Espada, Soler, Lecuona, Prat, Edelmiro, Green, Manolín i Bosch.

PARDAL

OBITUARI

Doctor Pau Mata Puig

El dia 6 d'aquest mes deixà d'existir el doctor Pau Mata i Puig, pare del nostre bon amic i company Pere Mata, redactor esportiu del "Fut Official".

Reposi en pau el finat, i rebi la seva esposa, Magdalena Pong, fills doctor Jaume i Antònia i el company Mata el nostre sincer condol.

CANALETA
GRANONDA
DRENA
DEKOR
XAPALLISA
FIBROCROM
FIBROMARMOL

URALITA

URALITA, S. A.

COBERTES
CEL·RASOS
TUBERIES
DESAIGUES
DIPÓSITS
REVESTIMENTS
ARRIMADORS

Plaza Antonio López, 15

A SABADELL

E Sabadell bat el Júpiter, per 3 a 0

La partida que jugaren ahir a la Creu Alta el Júpiter i el Sabadell ens recorda la que fa poc celebraren els mateixos equips al terreny del Poble Nou, encara que el descabellament no fos idèntic. Si no s'hagués produït el millorament de joc per part del Sabadell, al segon temps, ben poca diferència hi hauria entre tots dos partits.

Durant la primera part la lluita es mantingué en un pla justament discret; tan discret, que de futbol hom en vegé ben poc. No ens queixem del coratge dels jugadors, car en aquest sentit tots s'esforçaren com bonament pogueren; però no hi havia classe i, per tant, la qualitat del joc desenvolupat fou migrida. Les dues davanteres que hi havia damunt el terreny donaven una impressió tan pobre de conjunt i d'efectivitat, que hom admetia ja per endavant un empat a cap gol, tal era la superioritat dels elements defensius damunt dels atacants.

Però vingué la segona part i el Sabadell es mostrà tot un altre equip, més coratjós, més enusiat i, sobretot, més oportú. I en poca estona canvià completament la fessomia del partit. Aquell encontre anivellat i indecis es decantà clarament pel Sabadell gràcies a dos moments inspirats de Gual.

El triomf clar del cercle local ha fet renèixer novament l'esperança, una mica esmortida, dels seus adeptes; però creiem que no han d'entusiasmar-se massa perquè el Sabadell, a desgrat de la seva victòria, no va tenir cap bona actuació, almenys pel que es refereix a la davantera.

El Sabadell va presentar-se amb la porta, defensa i mitjans dels darrers partits, però amb la línia d'atac completament canviada; tant, que únicament ocupava el seu lloc habitual Gual. Aquest i l'ex-barcelonista Romeu compliren bona fe; però si analitzem la davantera en conjunt, trobem que no dona de cap manera la sensació que ha de proporcionar la línia d'atac d'un equip com el Sabadell.

El mateix li va succeir al Júpiter, però encara augmentat; si la davantera del Sabadell no era per a entusiasmar ningú, la del Júpiter donava una impressió d'inefècia absoluta; Diego va ésser l'únic element que va fer alguna bona jugada, sense igualar, però, actuacions passades. L'avant-centre Hernández va començar amb molta fogositat, però s'apagà tot seguit; Pérez tingué una actuació del tot dissortada, fins al punt de passar completament desapercebut.

El millor del Júpiter fou la defensa, la qual tingué un treball enorme, ben secundada pel porter. Pel demés, l'onze del Poble Nou va actuar de falsat tan discreta, que poques victòries ens veuríem amb ànim d'augurar-li.

Arbitrà el col·legiat Espel·la, amb poca vista i decisió.

Tal com començà la partida, hom hauria dit que tindriem una bona tanda de futbol, però ben aviat compreguerem que no seria així; la lluita va anar perdent vistes i es convertí en una cosa vulgar.

Portava de primer la iniciativa del joc el Sabadell, el qual evidenciava un coratge superior a les seves darreres actuacions; es produïren en poca estona diversos moments de perill davant la porta del Júpiter, que la davantera sabadellenca no sabé aprofitar; recordem una ocasió immillorable que Gual i Díaz, per entrar junts a la bola, malmetieren.

Els visitants es posaren a to, i no solament allunyaren el perill, sinó que donaren a fer a la defensa contrària, la qual, però, no deixava passar res.

Els constants descercats de les dues davanteres repercutiren a la resta dels equips, i aquesta va ésser la causa que el joc decalgués visiblement.

No recordem que fins el descans es produïssin altres jugades dignes d'esment, que tues capcines lleugerament desviades de Gual, i un xut fantàstic de Soler que Florència deturà esplèndidament. Font restà lesionat de resultes d'una topada, i hagué d'abandonar el terreny de joc.

Començada la segona part, el Sabadell es donà compte que la lesió que tenia Font al cap l'impossibilitava de donar un rendiment normal al centre de línia mitjana, i això originà un treball a l'equip; Gràcia ocupà el lloc de Font, aquest el de Romeu, el qual passà a interior, i Sospedra es col·locà de mig ala, al lloc que ocupava Gràcia.

Tot seguit el Sabadell es llança a una ofensiva persistent, en la tasca de la qual descollà l'actuació de Gràcia, i el Júpiter restà purament a la defensiva. D'aquesta manera transcorregueren onze minuts fins que Romeu, centrà precis i Gual, a ran mateix del pal, col·locà el cap i la pilota va anar a les malles.

El Júpiter va efectuar algunes escapades de perill, que la seva davantera va desaprofitar com havia fet abans, i novament tornà a imposar-se el Sabadell; Gual marcà el segon gol molt semblant al primer, amb l'única diferència que la bola provenia de Font.

Poc després, Romeu entrava el tercer gol sabadellenc, en aprofitant una passada de Creus.

L'arreglament dels equips fou:

SABADELL: Florença, Morral, Blanc, Gràcia, Font, Mota, Romeu, Sospedra, Gual, Díaz i Creus.

JUPITER: Toledano, Daniel, Ibañez, Font, Soler, Peiró, Diego, Pérez, Hernández, Perpinyà i Terradelles.

P. F.

A GIRONA

El Girona bat l'Irun, per 2 a 0

Tot i la inseguretat del temps, s'ha aplegat al camp de Vista Alegre una bona gentada que desitjava veure l'Irun, que aquest any en el campionat super-regional ha fet un gran paper adjudicant-se el segon lloc i classificant-se força més bé que equips de la valor de l'Atlètic de Bilbao i Ososuna. L'Irun no ha pas defraudat l'interès del públic, ans al contrari, ha palesat ésser un bon conjunt i un equip capaç de donar disgustos als més destacats. Ahir, però, es trobà amb un Girona, ple d'encerts, que el féu sucumbir en una lluita noble i emotiva.

L'equip visitant comptà amb un tercer defensiu formidable, sobretot el porter; un excel·lent mig centre i una bona ratlla davantera en la qual tots breguaven amb entusiasme, i les seves arrencades són rapidíssimes i perilloses, sobretot l'extrem esquerra, Sánchez-Arana.

Ahir, però, el Girona tenia el seu dia i la seva davantera no es cansava de crear perills a la porta contrària a la que sovintament arribava amb matemàtiques passes rases. La seva ratlla mitja, en la qual Castillo feu un altre bon partit, no parava de donar pilotes als seus davanteres, i tallava amb seguretat les arrencades dels contraris, i quan aquells podien passar, topaven amb Farró i Francàs que malmenaven tots els seus esforços.

L'encontre fou dels bons, com ho prova que en acabar-se, els jugadors d'ambdós equips foren acomiadats pel públic amb una forta ovació, com a premi al bon joc fet i a la noblesa amb què lluitaren tots.

Arbitrà el senyor Sánchez Orduña, el qual malgrat algunes equivocacions feu un arbitratge força acceptable i arreglaria els equips així:

Girona. — Francàs, Farró, Torredel·lot, Campa, Castillo, Madern, Lluç, Trujillo, Clara, Ramon i Ferrer.

Irun. — Equila, Quesada, Mancisidor, Lunazaro, Arana, Quiroga, Lluç, Ramondín, Ruiz, Chipia i Sánchez-Arana.

Des de bon començament el Girona ha dominat lleugerament i ha posat mantes vegades en perill la porta d'Equila, el qual s'ha lluitat parant desesplèndids xuts de Trujillo i un de Clara. Passats els primers minuts, Arana aconseguí fer avançar la seva davantera i la defensa local ha d'intervenir allunyant el perill.

El joc que es fa, sobretot els dels irunesos, és rapidíssim i ambdós equips juguen amb braó, succeïnt-se les belles jugades que són acollides amb grans aplaudiments pel públic, que va gaudir de debò.

MOTOR AVIACIO

Motors d'automòbil als avions

Una nova fórmula està en discussió de fa prop d'un any: ¿Es pot o no utilitzar d'una manera acceptable els motors d'automòbil per a la propulsió dels avions?

Ací cal primerament assenyalar un límit de potència. Hi ha molts avions de transport de guerra la potència dels motors dels quals no s'ha vist mai dins de l'automobilisme. Els únics avions que poden utilitzar motors d'automòbil de tipus corrent, són els de turisme particular, d'esport i d'escola, les potències dels quals varien entre trenta i cent cavalls aproximadament. Els avantatges que hom busca en aquesta adaptació, són l'economia en el cost i la facilitat de reparació degut a l'abundància dels recanvis. Per això motors com els Ford, Chrysler, Chevrolet, Citroën, Renault, etc., semblen més acceptables gràcies a l'abundància de peces de recanvi que es troben arreu.

Dintre d'aquesta tendència encara hi ha dos grups: els que fan una adaptació pura i simple del motor d'automòbil refrigerat per aigua i radiador que munten tot plegat en el fusellatge de l'avió, i els que no utilitzen del motor d'automòbil més que les peces del moviment (pistons, bielles, cigonyal, distribució, valvulines, excentríques, etc.), i canvien els cilindres posant-los amb aletes, els carters en els que inclouen un reductor. Aki d'aquesta manera tot i conservant les característiques de cilindrada, complexió i temps de distribució del motor original, l'allegueren a l'avió i el fan més adequat a la seva nova forma de treball.

Els que són contraris a l'adaptació dels motors d'automòbil als avions, tenen per principal argument el pes excessiu d'aquests motors. Però en la construcció moderna dels motors d'automòbil com en la de tot el vehicle, hi ha una forta tendència a utilitzar aliatges i acers especials que fan més lleugers els vehicles tot i conservant la mateixa solidesa d'estructura o augmentant-la, de la qual cosa es beneficia l'economia de marxa i la

8 que s'avià de l'aeròdrom d'Allahabad (Índia Anglesa). Anava acompanyat del doctor Pethybridge i es proposava arribar al sud de Malacca volant per damunt del golf de

ANDRADA, el nou paracaigudista català

Bengala, on sembla que es deu haver perdut. Se l'està buscant per aquelles regions, però les esperances de trobar-lo es van perdent. Es creu, però, que l'avió de Kingford Smith podrà flotar durant tres dies. Kingford Smith posseïa des del 1933

NEUMATICS i BUGIES
GOOD YEAR

Casa Cauner, Passeig de Gràcia, 93-Barcelona

velocitat. Hi ha, doncs, tot l'interès a utilitzar en la construcció d'automòbils aquests materials especials que amb l'augment de consum, i per tant, augment en la producció, poden baixar a preus acceptables. Heus ahi, doncs, com al mateix temps per abaratir les pràctiques del turisme aeri, es tendeix a utilitzar en els avions motors dels quals es construïren en grans sèries, i al mateix temps per a perfeccionar l'automòbil i fer-ne una màquina de millor rendiment, s'utilitza cada dia més en la seva construcció materials que fins ara semblaven reservats a la construcció aeronàutica. La construcció d'automòbils i la construcció aeronàutica, avancen l'una vers l'altra. Això no vol dir que pugui barrejar de l'aeronàutica i l'automobilisme altra cosa que allò de referent a la construcció tenen d'igual o similar, però en la pràctica la locomoció aèria i la locomoció automòbil són tan diferents com la nit i el dia. Però això no és un obstacle perquè cada dia més tendeixen a col·laborar amb el que a la construcció es refereix, perquè d'aquesta col·laboració en surtirien beneficis l'una i l'altra. L'agafar els elements essencials d'un motor d'automòbil modern i crear amb ells un motor per a avió lleuger, no és en aquests moments una cosa estrafol·laria, sinó ben al contrari, sempre que es conservin les característiques tècniques del motor.

Aquests darrers temps s'han importat de França motors destinats a l'aviació de petita potència. Gairebé tots tenien defectes que ha estat necessari corregir.

Ací tenim tallers ben utilitzats i bons mà d'obra que podrien fer que la demanda de motors no s'hagués de passar fora del país.

ANTONI ARMANGUE

Ha mort Kingford Smith? El famós aviador australià Kingford Smith en un viatge aeri d'Anglaterra a Austràlia que efectuava a bord d'un avió de construcció americana Lockheed Orion, s'ha perdut. No se tenen noves d'ell des del dia

el record d'Anglaterra a Austràlia, recorregut que havia efectuat en set dies i quatre hores. En una altra ocasió Kingford Smith es perdé en les solituds del centre del continent australià i no se va trobar fins després de quinze dies.

Paracaigudisme

Un aviador català i mecànic de l'Escola d'Aviació Barcelona, Andrada, debutà el dilluns passat a Girona com a paracaigudista. Ha estat el seu primer descens que ha efectuat sota l'expert direcció de Pérez Mur.

A la U. R. S. S.

En uns manobres de l'exèrcit soviètic prop de Kíev, un dels bàndols amb el propòsit d'atacar el contrari per la rearguardia, envia mil soldats que es llançaren en terreny "enemic" amb paracaigudes i armats amb fusells-metalladors.

Sembla que la maniobra assolí un èxit complet.

Un nou pilot aviador

El dissabte passat, el jove Jordi Muntadas, alumne de l'Escola d'Aviació "Progreso", ha passat amb èxit l'examen per a l'obtenció del títol de pilot aviador. Jordi Muntadas és l'aviador més jove d'Espanya; quan és al aeròdrom no pot reprimir els seus entusiasmes infantils, i quan s'enfila a l'avió sembla que li hagin "portat els reis". Com que té molt d'entusiasme i molts anys per a córrer, si no fa imprudències pot esdevenir un dels nostres millors valors aeronàutics. Ha estat deixeble de Joan Balcells que, naturalment, ha estat felicitat en aquesta ocasió.

Una conferència sobre motors

S'annuncia per al dia 24 d'aquest mes a l'Ateneu Obrer de Barcelona una conferència de don Josep M. Esteve Botet, director d'ensenyaments de l'Institut del Motor. El tema és: "Avaries i posta a punt dels motors d'explosió". La conferència començarà a les 11 del matí.

Rugby

La segona jornada del Campionat de Catalunya

Dos encontres de gran interès i el primer forfait

U. S. Santboiana. 14 : R. C. Cornellà. 0

Indubtablement que aquest encontre era el que revestia més interès de la jornada, puix que posava front a front els campions i subcampions de l'anterior campionat de Catalunya.

Però no era per aquest motiu, únicament, que el partit havia despertat expectació. Hi havia, a més, i principalment — el desig de constatar quina era la veritable forma actual d'ambdós quinzès, bastant posada en entredit en començar la temporada. Hom havia anunciat, en el Sent Boi, una sèrie de baixes que, d'ésser certes, indubtablement que haurien afegit el seu conjunt. Ahir, però, poguerem constatar que tot s'en va fent. Els santboians continuen essent l'equip disciplinat i de conjunt més remarcable de Catalunya. Podrà tenir les seves crisis — quin equip no en té? — però no hi ha dubte que té prou classes per a saber-les superar ràpidament.

En l'encontre d'ahir, el quinze de Cornellà pogué constatar d'una manera clara el que acabem de dir. Davant dels campions, hagueren d'inclinarse i cedir-los els punts, no sense, però, posar una defensa aferrissada. En aquest partit s'ha vist clarament, també, com anaven d'errats als que preconitzaven una baixa forma de l'equip santboià, pronostic fet, amb excessiva precipitació, pel resultat pobríssim del seu encontre del diumenge anterior amb el Joventut. Tot el que passà en aquell encontre — ja ho diguérem la setmana passada — fou una excessiva confiança de Cornellà, el qual no contà amb el creixement operat en l'equip vermell, que d'un xic més no els dona un disgust.

Ahir, però, conscients de l'adversari que tenien davant, presentaren tot el bo i millor, posant de lleu la seva potència, la qual, però, no fou prou per evitar la desfeta que els infligí el Sant Boi. De totes maneres, cal tenir en compte el detall, no menyspreable, que l'encontre es disputava a Sant Boi. Potser que a la segona volta les coses no resultin tan clares com en aquesta ocasió. Inerent a això — no cal dir-ho — augmenta extraordinàriament l'interès d'aquest campionat.

Baltasar, que arbitrà amb la seva acostumada perícia, féu arreglar els quinzès de la manera següent:

sortir com hom vol i que en partits successius ens seran donades exhibicions encara més completes, de rugby de gran classe.

La davantera blau-grana es mostrà ahir potent i eficaç i d'una rapidesa poc comuna. Més que pel conjunt, però, es distingiren individualment, fent jugades de veritable classe.

Els mitjos, quelcom grisos, no es mostraren gaire precisos, retardant bastant el llançament dels tres quarts. Aquests, obligats a jugar excessivament tancats, no pogueren aprofitar infinitat de passades que els feren, i moltes jugades morien abans d'arribar a l'extrem. A remarcar la part emocional d'aquest encontre, a carrec del tres quarts ala Joanes, en diverses jugades de la seva especialitat. La defensa encertada, amb l'única defeció que alguns xuts no arribaven en "touche".

Els universitaris, no cal dir-ho, se'n veieren un embull, i no donaven l'abast a desfer jugades i aturar homes. En algunes ocasions provaren també d'atacar, però aviat eren tallats pels seus adversaris, que no els deixaren arribar a la marca en cap ocasió. De totes maneres, no cal pas desanimar-se pel resultat. El propi Barcelona n'encarà un de semblant no fa molts dies i ha retornat amb més coratge que mai. Cal, doncs, que facin els possibles per treure's l'espina en el primer encontre que es presenti.

Els equips contendents s'arreglaren com segueix:

F. C. Barcelona: Tarramera, Abat, Blasco, Ducros, Juanes, Torres, Agudo, Aguilar, Cerdà, Blanquet, Ruiz II, Miret, Castells, Ruiz I i Gallard.

B. Universitari Club: Margenat, Nuvolet, Siscar, Lluç, Portabella, Vives, Saldaña, Puig Collado, Alaman, Pelac, Artisen, Higuero, Cois i Aisina.

Pel que fa al tercer encontre a disputar ahir, entre A. S. Joventut i A. C. Horitzó, més val no parlar-ne gaire. Es molt de lloar, certament, que hom vulgui crear nous equips i engrossir les files dels que practiquen el rugby. Abans, però, de llançar-se a l'aventura, caldria que hom s'assegurés que comptà amb els elements necessaris per a no fer el ridícul a cada sortida. Obrant d'aquesta manera s'evitaria que en lloc de propagar el rugby hom el descredites encara més, com succeeix ara. Una mica més de serietat, senyors!, que tots hi sortirem guanyant...

Després de la jornada d'ahir, la classificació queda establerta com segueix:

Santboiana	2	2	0	39	3	6
Cornellà	2	1	0	1	5	14
Joventut	2	1	0	1	0	5
Universitari	2	1	0	1	20	47
Barcelona	1	1	0	0	47	0
Hospital	1	0	0	1	3	25
Horitzó	2	0	0	2	0	20

ELS INCOUTRES PER AL DIUMENGE VINENT (TERCERA JORNADA DEL CAMPIONAT DE CATALUNYA)

F. C. Barcelona - A. E. Joventut (a les tres de la tarda, al terreny de la Diagonal).
U. S. Santboiana - A. C. Horitzó.
R. C. Hospital - R. C. Cornellà.

D'aquests tres encontres, el més interessant és, sens dubte, el primer, el qual vindrà a confirmar la forma del Barcelona i, també, la del Joventut, la incògnita d'aquesta temporada. Els amants dels plats forts faran bé d'anar diumenge al terreny de la Diagonal. — MART.

TEATRES

TEATRE NOVELTATS

(TEATRE CATALÀ)

Compania Nicolau-Martori

TOTS ELS DIES TARD A NIT

L'èxit veritable de la comèdia en 3 actes, en vers, de

JOSEP M. DE SEGARRA

ROSER FLORIT

Creació de Mercè Nicolau i Ramon Martori

DIJOUS: Primera representació del espectacle per a infants.

La comèdia en 3 actes i 9 quadres, de FOLCH I TORRES

Una vegada era un pastor

Coliseum

Avui, nit, a les 10.

Revista Paramount
DIBUIX

i l'estrena del film distribuït per Artistes Units

Clive de la India

amb Ronald Colman i Loretta Young.

URQUINAONA

Avui, nit, a les 10:

Por unos ojos negros
triumf de la genitl Dolores del Río. Demà, estrena de la superjola Universal EL BAILE DEL SAVOY.

PUBLI-CINEMA

Avui, canvi de programa

Sessió continua de 11 matí a 1 nit

Curiositats mundials. — "Secuestro canino" (dibux). — 30 reportatges d'actualitat mundial.

El conflicto la'o-abisinio

Primera part de

Hombres olvidados

FEMINA

Avui, el film apoteósic

LA VIUDA ALEGRE

per MAURICE CHEVALIER i JEANETTE MAC DONALD.

Director: Ernest Lubitsch.

Es despatxen localitats amb una setmana d'anticipació.

Cinema CATALUNYA

Llar del cinema nacional

Avui, nit, a les 10. Exit inigualable de la superproducció nacional

ES MI HOMBRE

per Valeriano León. Mery del Carmen i Ricardo Núñez. Completa el programa GLORIAS ROBARDAS (Richard Cromwell); "Los Peques en alta mar" (dibuxos en colors). Sessió continua des de 4 tarda a 12'30 nit. El ressonant exit ES MI HOMBRE.

CINEMA PARIS

Avui, nit, a les 9'45:

Robert Montgomery, Joan Crawford, Clak Gable en

Quando el diablo asoma

Gustav Frohlich en

Una aventura en Polonia

MARLAN

Avui, nit, a les 10:

Noticiero France Actualités. Un film musical

El film còmic de l'any

El payaso de Cirec

per BOCASSES

Fantasik

Nit, a les 10.

Gran èxit de Nils Asther en el formidable film

Abdul - Hamid

(El Soldà Roig)

amb Adrienne Ames

i Fritz Korner

SASTRERIA

Pantaleoni Gns.

REBUDES LES NOVELTATS D'HIVERN

per a

Homes i Nens

El millor assortiment en

Vestits i Abrics

Secció especial a la mida

Portaferriassa, 13

Amb la remesa rebuda aquesta setmana se serviran les comandes pendents de cotxes

ADLER

8 i 11 h. p.

restant lliures algunes unitats de ambdós models, la qual cosa comuniquem als automobilistes interessats

BALTASAR FIOI Av. 14 d'Abril, 413